

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UNA VENJANÇA

per VINYALS

En Cama-llarga — el més enamorat dels trobadors — aprofita una nit de lluna clara per anar a cantar les seves rosades il·lusions i les seves maragdines esperances a la dameta dels seus pensaments.

Però si bé no aconsegueix que les seves tendres trobes commoguin la donzella, té la dissort que facin una malíssima impressió a un irascible veí, al qual ha despertat quan tenia el son més dolç.

Faltat d'oratoria persuasiva, en lloc de convèncer a les bones el trobador, que no és la nit la hora millor per expressar-se cantant, intenta ofegar la passió desbocada amb una dutxa.

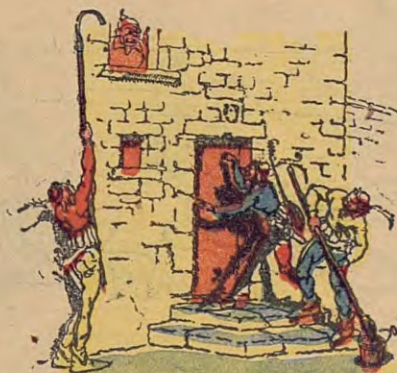
Emmudeix el cantaire, però en el seu cor s'encén un foc de despit i allarga el puny devés la casa, senyal evident que la indignació d'ara esclatarà en odiat venjança.

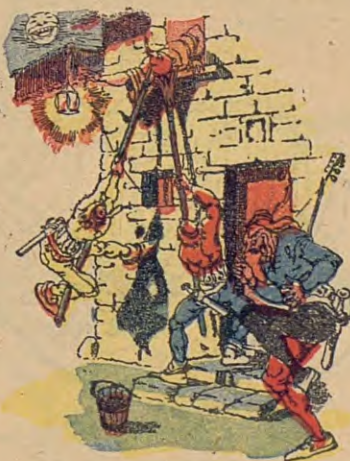
A la taverna s'encamina i dona la casualitat que trobi en ella dos amics, artistes també, que es senten indignats per la befa i la mullena de què ha sigut víctima un volgut company. Per si no fos prou aquest noble impuls de bona amistat, uns gots de vi fan enardir el reduït cenacle i allí mateix es forja la venjança que hom deu pendre.

I degudament proveïts dels estres necessaris per dur-la a terme, recorren els carrers de la vila fins arribar allà on l'irascible ciutadà es troba entregat a un son tan reparador com benèfic.

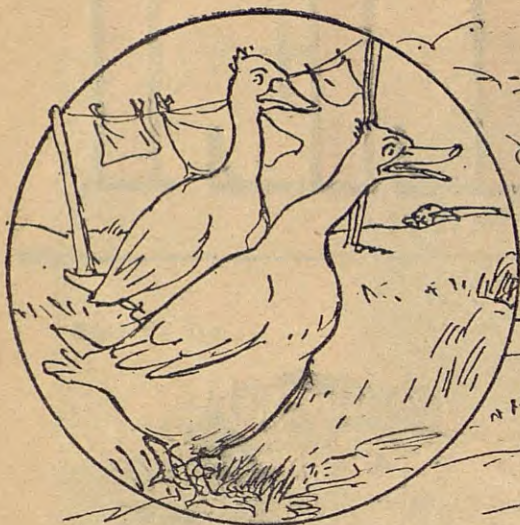
Preparats de convenient faiso, el trobador dona dos copets a la porta. Aquells trucs, precisos i secs, ressonen en la solemne quietud de la nit i desperten el dormient, el qual s'apressa a obrir la finestra.

I aleshores, ràpidament, un dels companys el subjecta pel coll amb un ganxo mentre l'altre li va caminant el rostre endormiscat. Hom ha dit que la venjança és una menja dels déus i també d'un cantaire.

Els calçotets esperitats

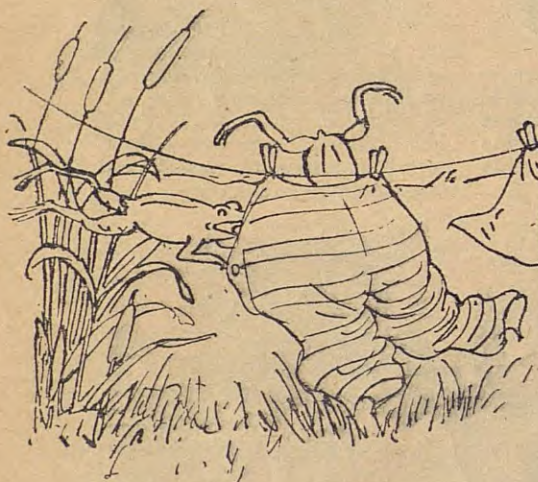
per MIRET

Ja se sabia! Alla on anava la Blanqueta, anava també Tofa de Neu, la seva fidel companyona. Ço que feia l'una, feia l'altra.

Tot llur afany era atrapar granotes i per això no deixaven un moment la vora del rec — allà on la Tuies rentava la roba.

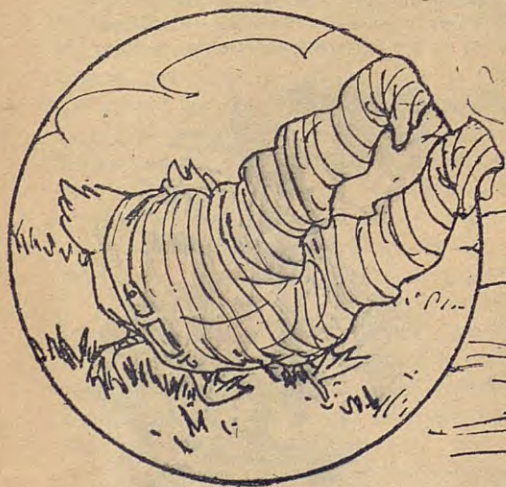
Tot fent bots, dues eixerides i enjogassades granotetes anaren a entafurar-se en els canals d'uns calçotets que hom havia posat a estendre.

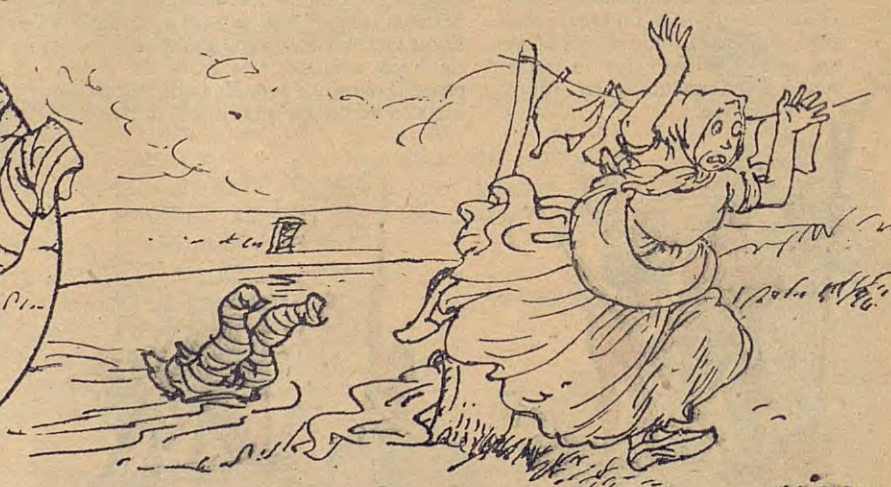
Aquesta maniobra no escapà a la perspicax vigilància de Tofa de Neu i de Blanqueta, que hi corregueren amants.

Qui sap on eren, però, les lleugeres granotes! Amb les presses de la persecució, les dues oques quedaren molt cap ficades

Es feren tal embull, que no saberen despendre's dels traidors calçotets i com que no hi veien de cap ull (i no pas de contentes!) anaren a parar de cap al rec.

J ja podeu pensar el terrible esglai de la pobra Tuies en trobar-se al davant uns calçotets que navegaven... segurament esperitats!

MIRET

LES DIVERSES MORTS DEL TRAIADOR

Dibuixos d'En CORNET

per P. P. UBACH

Aquest esperançador cartell havia encuriosit el bons piuletans:

«Saló» Teatre de les Alegries Euterpenses.
Demà nit, magna estrena del famós drama
històric amb tots els quadres i actes de què
consta, original d'un immortal dramaturg
desconegut, el títol del qual és:

*Un gran compte pendent
o Les víctimes del deure
o L'atac despietat dels anglesos.»*

Si bé és cert que de tant en tant el quadre d'aficionats donava alguna representació, no passaven d'ésser unes vetllades que, més que satisfets, deixaven els espectadors amb un cert desig de quelcom que fes vibrar amb més intensitat les fibres de la sensibilitat llur.

Finalment arribava el plat fort per al qual tant temps ha feien boca: En Bigues, la Tauló, en Llistons, en Llates, l'Estella... bona companyia, que si bé no era coneguda a la capital era sols perquè no havia volgut mai allunyar-se dels seus públics estimats entre els quals es trobava tan bé. Per què ficar-se en el món antipàtic dels auditoris intel·lectuals quan en la convivència dels espectadors humils que ploren i riuen de cor trobaven llur benestar material i moral també, car estaven convençuts que llur missió tenia molt de filantropica?

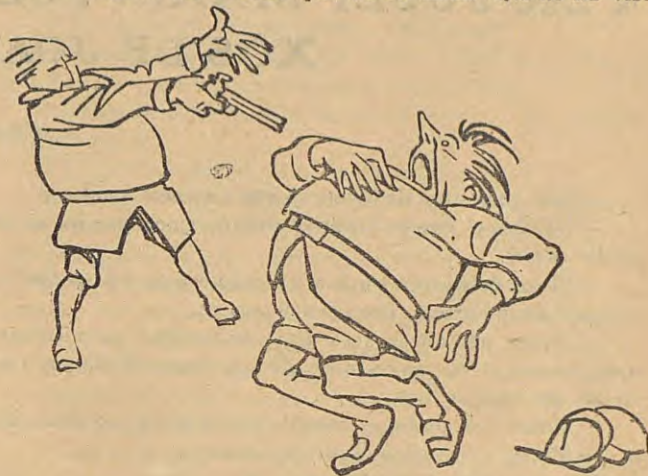

Fou un ple a vessar i aquella gentada seguí amb avidesa creixent els incidents corpenedors de l'obra; Quins bells parlaments i quina llusor d'armadures! Ai, les pobres víctimes, agomolant-se sobre llurs caps maquillats totes les misèries i malvestats, i el traïdor sense consciència, insaciable de malifetes i concupiscències! Quina gallardia la dels figurants, i quina bella veu la de l'apuntador!

Els cors bategaven silenciosament per tal de no destorbar els propietaris llurs que estaven pendents dels llavis de l'infant martiritzat que plorava mentre la mare — una reina destronada — es planyia amb un crit a cada extrem d'estrofa. Per reposar d'aquestes escenes lamentables desfilaven nits tempestuoses amb llamps raigs X que feien transparents els murs del palau, sorolls de batalla amb canonades retrunyint amb sordina, i resplandors d'incendi d'un bell vermell fugaç, però si volien que la quietut es malmetés i que de totes les gorges eixís una exclamació d'indignació ofegada, que el mal home digués una d'aquelles frases sarcàstiques amb aquella rialleta repugnant i aquella veu rogallosa de tabernari.

En el quart acte, de dalt de la galeria ja va sortir-ne un crit mig inconscient de: «Brètol!» quan el traïdor va ventar clatellada a l'infant desvalgut. En l'acte cinquè, quan ell es fregava les mans de gust en escoltar la relació dels turments a què s'havia sotmes la mare, un crit de: «Mateu-lo!» va esclatar francament sobre el pati de cadires. En el sisè, ja s'aixecava una remor general cada volta que el personatge exterioritzava els seus mals instints. Sort que en el setè se li encarrà arrogantment el galan jove, el qual, reconeguda la innocència de les malaurades, s'aprestava a defensar-les.

L'increpà durament cantant-li les veritats fins que el murriet, afectant un penediment, anava a punxar-lo per l'esquena. El bon cavaller se n'adonà a temps i engegant la pistola fereix al bell mig del cor l'home que no en tenia. Qui no ha vist

allò! El Saló-Teatre s'ensorrava; tothom aplaudia amb tota l'ànima mentre els pits es dilataven i el sacsejament del picar feia lliscar les darreres llàgrimes cara avall, i en la galeria els: «Murri!», «Mata'l com un gos!», «Ben fet!» s'expandien per l'espai com els coets rabents d'un final de castell de focs.

Tan grossa sigué l'ovació, que calgué repetir aquell final d'escena. Tornà a caure el traïdor amb les mateixes ben expressades extremitats i tornà el públic a sortir-se de fogó. No hi hagué més remei sinó tornar-se a aixecar el mort i deixar-se matar novament.

L'empresa, veient això, no s'hi pensà gens i organitzà una segona representació. Fou un èxit que sobrepujà el precedent, car aquesta vegada mataren el dolent quatre voltes. Una tercera representació s'imposà, però, o inconseqüència del fat! el despietat aquella nit morí una soia vegada, però fou de mort ben natural. L'encarregat de preparar la pistola s'havia descuidat de treure les bales del cartutxos.

Quan el públic s'adonà que no podia veure morir mitja dotzena de vegades aquell home que mereixia mil morts, protestà irat, i sense cap mirament per a les cadires i bancs, es decidí abandonar el local no sense abans haver ben palesat la seva indignació per haver estat tan grollerament estafat.

Remugant i decepcionat anà tothom desfilant en la foscor cap a llurs domicilis. Un bon home, vingut per atzar a l'espectacle, s'atansà a un dels assistents, el qual, cap-cot i malhumorat, se n'anava a dormir.

— Certament, hi ha tota la raó a protestar que es malmeti així com així la vida d'un home — digué.

— El que és intolerable és que utilitzessin la bala en el primer tret en lloc del sisè — li fou contestat.

I pocs moments després la bona vida de Piuletetes reposava de tantes emocions en la més apacible de les quietuts.

P. P. UBACH

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES, AMB DIBUIXOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

— Sort que és foc de juvenesa que s'esvaeix aviat.
— No, mare; que jo l'estimo amb un amor que res no el podrà esvair.

— El cor dels joves s'inflama a cada esguard de donzella, i l'encís de la darrera, lleva l'encís passat.

— Potser per altres sigui així, mes no pas pel meu cor, que ja no és meu, que en mans de la princesa Bellamor l'he deixat per sempre més.

— Massa has parlat — saltà de cop la mare, contrariada.

— Mare!... — suplicà el príncep encara.

La reina es sentí reina un cop més encara en aquest afer també, i alçant-se del setial digué:

— Príncep hereu de la corona del meu reialme: és la reina qui us parla.

— Magestat! — féu el príncep acompanyant el cap davant de la reina.

— De quan l'hora sigui, i de qui hagi d'ésser l'esposa del príncep hereu del meu reialme, és la reina qui ho té de decretar.

— Mes vós voldreu que sigui la que el meu cor ha triat — reprengué el príncep. — No és cert, mare?

— Com goses encara a alçar la veu! — li reptà aquesta.

— Es que per l'amor de Bellamor la vida donaria. Que sigui per a ella el vostre decret — insistí suplicant el príncep.

— No ho esperis. El reialme de la princesa Bellamor no és prou ric per a tu. El rei, segons es conta per les corts amb grans riotes, dona els cabals a mans obertes als seus vassalls i els perdona els tributs, i al seu palau hi ha sempre taula parada pels pobres i els caminants. Si la meua voluntat no fos prou per apagar del teu cor inexpert aqueix foc insà, siguin prou aqueixes raons per convèncer-te.

— Jo us demano perdó — protestà el príncep, — però aquestes raons me la fan més volguda encara.

— Es tot endebades! — digué la reina, amb energia. — Aparta't! Mai més em parlis d'aital follia; ves-te'n!

El príncep, lluitant entre la ira i el respecte, veient el seu amor tan ultratjat, i la seva mare tan despietadament dura, arrencà en un plor i anà a ofegar-lo en un banc d'un recó de la sala on havia tingut lloc l'escena, i hi restà adormit.

La reina ni hi parà esment; era aquest un de tants afers del seu govern en els quals tenia, segons ella, necessitat d'apel·lar al més dur rigorisme. Ben aviat també un altre afer va distreure la seva atenció d'un tant disgustant problema.

Durant bona part de la tivanta conversa de mare i fill, el silenci que es féu al voltant del tron, deixà sentir un gran brugit per la banda del jardí on donava la porta de la galeria que comunicava amb el saló del tron. Veus irades i de protesta i altres de lluita entre els soldats de la guàrdia i el poble arribaven fins el saló en forma que s'oïen ben clarament les paraules: «Enrera! Que entri! Deixeu-la entrar!»

Per fi una dona, tota traspostada, pogué arribar fins a la porta de la sala, i empesa pel poble salvà la guàrdia que en ella hi havia arribant fins el peu del tron, on acabava de transcórrer l'escena entre la reina i el príncep.

— És pel meu fill que us ho demano! O, reina poderosa; clemència pel meu fill! — clamà postrada als peus de la reina.

— El teu fill? — preguntà aquesta.

— Acaben de fer-lo presoner i corre la nova que el posaran a mort. Perdó per ell que és el meu fill i és innocent. Ho podeu creure.

El capità de la guàrdia, irat de que una dona del poble hagués pogut arribar fins a la reina passant per damunt dels seus soldats, intervingué dient:

— El fill d'aquesta dona era el capde-colla que volia alliberar els presos.

— No ho sents lo que diu el capità? — respongué la reina a la petició de la pobra mare.

— Això no és cert, senyora — cridà la mare de l'acusat — que ell no és dolent, el meu fill! Que és de tant generosa que té l'ànima.

— Amb els seus crits de llibertat enardia el poble — afegí el capità.

— Quin mal us ha fet que així el volgheu perdre! Perdó per ell, senyora! La reina s'hi negà rodonament:

— No; no pot haver-hi perdó pels enemics del reialme.

En això el poble, abocat a la mateixa sala del tron, seguia cridant i demanant justícia contra els rigors de la reina i les iniquitats dels seus soldats; i la reina temerosa de que aquella gent esvalotada arribés al mateix tron, així com hi havia arribat aquella desgraciada, ordenà que treguessin a aquesta de la sala i els amotinats del palau.

— A fora! — cridà el capità.

— A fora! — repetien els soldats fent recular el poble amb la punta de les llances llurs.

— Perdó, perdó; perdó pel meu fill, torneu-me el fill, el fill és meu, torneu-me'l, — anava cridant desesperada la pobra mare; quan tot d'una quietut d'espectació s'apoderà de tot el poble.

— La Remeiera! — digueren tots. I fent-li pas ben ample així el poble com els mateixos soldats de la guàrdia, la Remeiera pogué arribar fins a la porta de la mateixa sala del tron situant-se part d'ençà per a parlar a la reina.

Feia por i respecte a tothom la Remeiera. Era una mena de bruixa i curava de gràcia la vella, de la cabana del bosc; i cap com ella, en canvi, s'imposava pel seu seny i les seves veritats. Respectada i temuda de tothom, ningú no hauria gosat posar la mà damunt d'aquella dona que semblava en el reialme tenir més poder que la mateixa reina.

Des de l'entrada, alçant la mà i entremig d'un gran silenci, digué:

— Escolta'm, reina.

La reina, veient que en aquells moments es jugava la seva preponderància sobre els vassalls volgué encara fer el cor fort i digué, dirigint-se als seus soldats:

— Qui és aqueixa dona que així li deixa tothom el pas lliure?

— Es la remeiera — respongué el capità — i treu tothom que té màgic poder.

— No em coneixeu, doncs, la reina? — li contestà a son torn la vella del bosc. — Sóc la remeiera, i remei us vinc a donar pel cor d'aquesta mare; i si tant voleu, pels mals del vostre poble i tot.

— Com has gosat arribar fins aquí? — féu la reina.

— Per a salvar a un innocent de la mort bé val la pena! Torneu el fill a la mare.

— Qui ets tu per a ordenar-ho? Cal que es faci justícia!

— Vós ho haveu dit. Cal que justícia es faci.

— Tens tu poder per a fer-la?

— Qui sap... digué la Remeiera. — A voltes Aquell qui és pel damunt de tots nosaltres, dels reis i tot, es val del més humil dels humans per a fer sentir el seu poder. Torneu el condemnat a la pobre dona. Us ho demano, abans de tot, truant el vostre cor de mare.

— No invoqueu el meu cor per a salvar a qui enardia el poble contra la seva reina.

— Es innocent!... — respongué la Remeiera.

— Es el que tots proclamen quan veuen alçar-se la força damunt d'ells.

— Vulgau ésser bona! — insistí encara. — Feu-ho pel vostre fill. Penseu que de les vostres bondats o de la crueltat vostra en cullirà ell, el vostre fill, ventures o dolors. Que és voler de qui tot ho comana, que pesin els pecats dels pares damunt les espatlles dels fills innocents.

— M'amenaces?

— Torneu el fill a la pobre mare!

— Mai! — respongué la reina. — I volent acabar amb aquella escena que li pesava car tenia per espectadors a tot el poble, afegí:

— Treieu a aquesta dona!

El capità i alguns soldats anaven a cumplir l'ordre de la reina, quan la Remeiera redreçant-se cridà:

— Qui gosaria!

— De tan afrosa com s'ou i perversa, que no gosen! — replicà la reina.

— Afrosa i perversa sóc com el vent i com la mar en tempesta que fan tant de mal; però és la mà de Déu qui els fa moure.

La reina digué:

— Es una falsaria. Treieu-la o jo mateixa...

— Guarda-te'n, reina, i torna abans el fill a la mare — insistí la Remeiera.

— Sóc jo qui fa la llei i no tu, maleïda.

— Maleïda m'has dit! — Maleïda? I redreçant-se com una serp afegí amb esborronadora solemnitat:

— Pel mal mot que acabes de dir-me, i per

les males entranyes que tens, que Déu no vulgui que moris de mala mort, i que el teu fill...

La reina horroritzada llençà un crit:

— El meu fill! Res ha fet el meu fill!..

— I doncs, el d'ella? — respongué pausadament la Remeiera.

— El meu és l'hereu del reialme. Respecta'li!

— Es fill de Déu també. I que Ell no vulgui que caigui al seu damunt tanta sang innocent com has vessat.

Res més va voler escoltar la reina i fent un crit als seus soldats manà:

— Emporteu-vos-la! Feu-la callar! Treieu-la.

Mes ningú no gosava acostar-s'hi. I la Remeiera reprenia:

— Que Déu no vulgui que l'hereu de tanta riquesa no esdevingui hereu de tanta misèria i de dolor.

En oir aquestes paraules la reina va ésser presa d'un fort panteig, però encara pogué dir altra vegada que treguessin a la Remeiera del seu davant; després de lo qual llençà un crit i caigué en terra esvaïda. Les dames de la cort totes hi corregueren per alçar-la; més el capità les deturà dient:

— El mal averany! La reina és morta!

— Qui trobi llàgrimes per a ella que la plori — digué la Remeiera; i es retirà en mig de l'espectació de tot el poble que la seguí al darrera.

Mes heu's aquí que els últims que sortiren de la sala deixaren en descobert una rara figura que costava de distingir si era home o bèstia o monstre de mal. Era quelcom de monstruós i repugnant, cap gros, garrell, gepic i pelut, el qual acostant-se cap el cos de la reina que les dames s'enduïen cap a les seves habitacions, volia abraçar-s'hi i cridava: «Mare! Mare!» Les dames esverades en veure aquell monstre i de sentir-lo garlar anaven a abandonar el cadàver de la reina, quan el capità de la guàrdia s'hi va interposar cridant: Enrera!

— Com! Al vostre príncep?

— Diu al nostre príncep. Es un embriac. A fora! — digué al capità.

— Capità! Sóc el fill de la reina! — insistí el príncep.

— Ets el fill de la bruixa, potser — respongué el capità. — A fora!

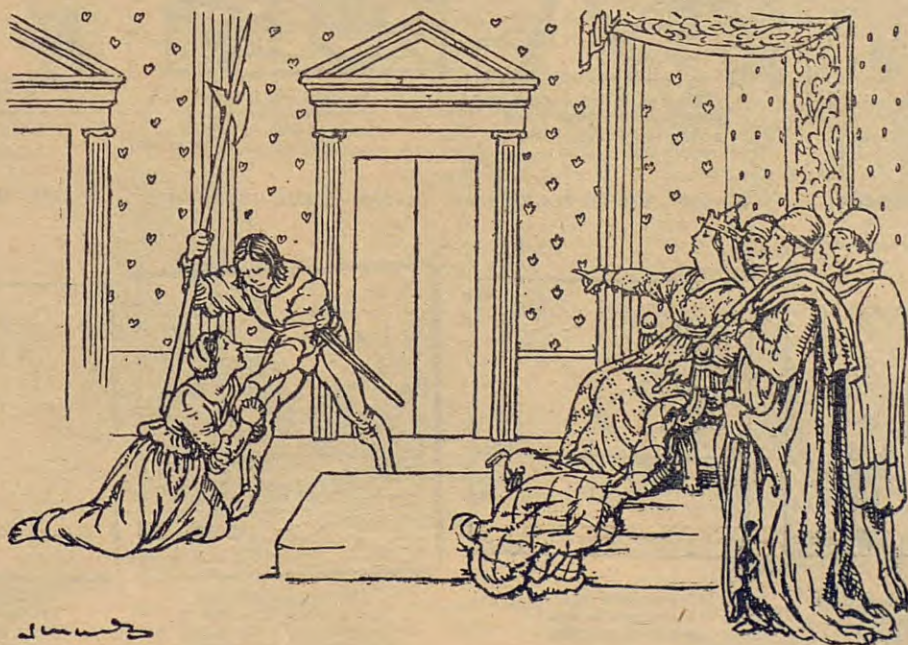
— Mare! Mare! Deixeu-me-la veure.

Mes el capità prenent-lo pel braç el llençà amb fastig de una revolada mentre treien del saló les despulls de la reina. I el príncep restà sol. Quina engoixa!

— Doncs, no somnio? Mare! Mare meva!

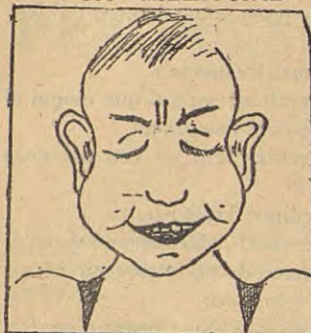
De sobte adonant-se de la seva figura exclamà:

— Déu del Cel! Quin mal encís ha caigut damunt meu? Mes jo crec que somnio. I corrent cap a la galeria s'abocà damunt del llac i exclamà: — Oh, per pietat! Digueu-me: No m'enganyen els ulls? No estic somniant? Digueu-me si sempre sóc estat així o sinó fou un somni lo d'abans quan era el Príncep Blanc?

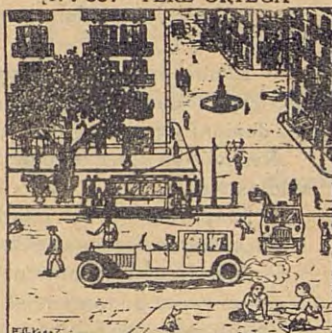
Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 556 — MARIÀ PONCE

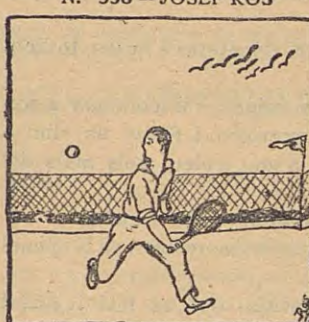
Si volem saber el gust meu
a l'estiu nedar m'agrada
i a l'hivern no em desagrada
córrer un xic per la neu.

N.º 557 — PERE ORTEGA

Dius que conductor vols ser?
D'autobus, moto o tramvia?
Vull ser-ne d'hidroavió
que sols aixafa sardina.

N.º 558 — JOSEP ROS

Jugar al tennis cada dia
és per mi lo preferit
sols al tennis jugaria
que es l'esport més divertit.

N.º 559 — JOAQUIM BASSOL

Lo que m'agrada amb deliri
és anar a la processó
ben mudat, portant el ciri
i si pot ésser, el pendó.

N.º 560 — ANTONI MARCO

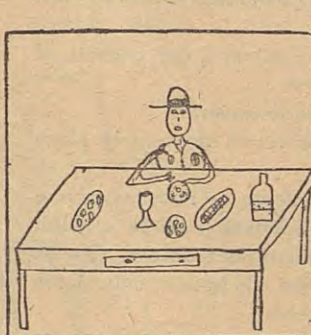
A mi m'agrada dormir
i així passo l'estona
sobre un balanci petit
i un coixí de llana bona.

N.º 561 — CARMÉ PUJALS

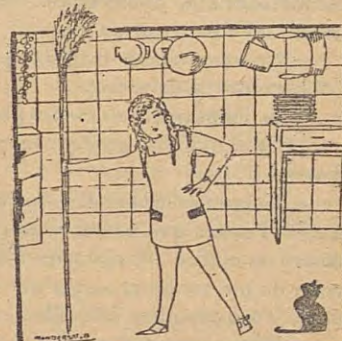
Quin goig viure a fora
i llegir el VIROLET
prop d'una font fresca
passant l'estiuet.

N.º 562 — CASIMIR FERRE

A mi m'agrada menjar
i així passo les hores
atipant-me sens parar
pels hotels de les afores.

N.º 563 — MONSERRAT BARTA

Jo vull ésser ballarina
o bé reina del cuplet
prò la mamà em diu sempre
que si no callo em darà un bolet

N.º 564 — CARMÉ PENTINAT

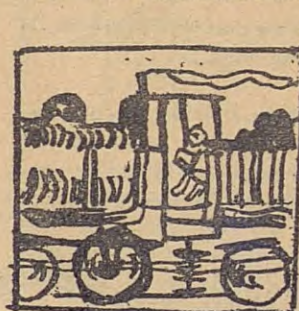
Molt m'agrada el Patufet
així passo un bon ratet
llegint-lo amb el germanet
a l'ensens que'l VIROLET.

N.º 565 — JOSEP ESCOBAR

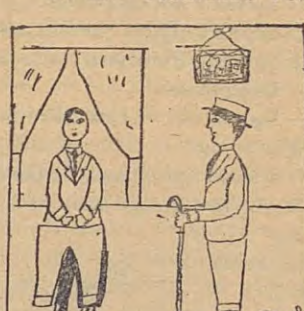
M'agradan les excursions
perquè agafes força gana
la vida se't fa més sana
i respires aires bons.

N.º 566 — FRANCESC FONT

Maquinista ésser voldria
i en la màquina estudiar
car no es podria negar
que estudiant, nava fent via.

N.º 567 — FRANCESC PORCEL

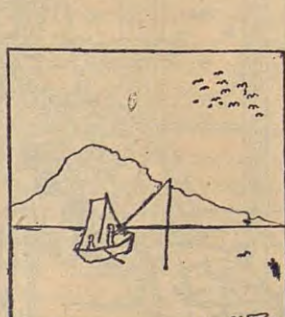
Nyigo, nyigo, nyigo
calces de paper
la dona modista
i jo sastre seré

N.º 568 — ANDREU DANES

Anar al Parc és mon delit
i passo molt bé l'estona
fent enrabiar una mona
fent-li senyes amb el dit.

N.º 569 — MERCÉ POLAU

No hi ha res que tant m'agradi
com passejar per la mar
amb una bona barqueta
i una canya de pescar.

N.º 570 — JESUS RABASCALL

Mariner voldria ser
per a sentir la sirena
i per veure sortir el sol
i també la lluna plena.

N.º 571 — M.ª TERESA PRATS

Faig de pastissè i m'agrada
i si taseu mols confits
ja us dic jo bona quitxalla
que us en llepareu els dits

UN RETALLET DE CADA COSA.

AMOR PROPI

Es tracta d'un marrequet de mitja dotzena d'anys, molt espavilat, havent donat proves d'un amor propi extraordinari i amb un esperit molt viu que dona setze voltes a qualsevol altre de la seva edat.

L'estiu passat jugava en una platja de les nostres amb un cosinet d'alguns mesos menys que ell.

Es barallaven tal com acostuma a passar sovint entre la canalla quan es troben en un punt on les opinions respectives no convergeixen. Hi hagué la consegüent pluja de paraules i d'amenaçes.

A l'últim, a manca d'arguments, el cosí més menut es planta davant del seu adversari, i fent-li una horrible ganyota li diu:

— Té: Per tu!...

Llavors l'altre aixeca la testa ferament, i amb un to desdenyós li diu:

— Guarda les teves ganyotes per tu. Si jo en vull, ja sóc prou gran per a fer-me'n jo mateix.

LA PLANTA QUE MENJA MOSQUES

Res més curiós que la planta menjamosques. El seu nom erudit és el de *Nepentha Bicalcarata* de Borneo, la copa de la qual està sempre a punt de retenir tota mena de víctimes. Una vegada, hom trobà una rata en una de les boques d'aquesta planta.

Cada flor té en el seu fons una mena de líquid àcid que atreu els insectes. Els insectes entren fàcilment, rellisquen al fons de la copa i beuen a bastament el saborós líquid i proven de remuntar per on entren.

Però les parets són plenes de punxes eritzades que no li permeten la sortida; llavors l'animaló cau dins el líquid tentador i mort ofegat i la planta l'assimila ràpidament i se'n nutreix.

DE QUAN HOM REGATEJAVA MIQUEL ANGEL

Miquel Angel Buonarrotti, qui fou potser, amb Rembrana, la més alta personificació del geni artístic, professava una aversió rabiosa per als compradors que es permetien de regatejar el preu de les seves obres.

Havia pintat per el col·leccionista il·lustre Agnolo Doci un gran quadro a l'oli representant la Verge agenollada oferint l'infant Jesús a Sant Josep.

Un cop acabada l'obra, l'envià al seu destinatari i en demanà setanta ducats. Agnolo Doci li respongué enviant-li quaranta ducats. Indignat Miquel Angel, li tornà els diners i li comunicà que des d'ara el preu del quadre seria de cent ducats.

El col·leccionista li envià tot seguit setanta ducats que era el total de la suma primerament demanada, però Miquel Angel, que no li agradava el regateig, retornà de nou els setanta ducats afegint-li aquesta lletra:

« Vos no haveu volgut pagar-me setanta ni cent ducats quan jo vos els he demanat. Des d'ara, seran cent quaranta ducats, i si no me'ls envieu tot seguit demà us en demanaré doscents. »

Agnolo Doci comprengué que no seria ell el que digués el darrer mot en aquest afer, i preferí pagar immediatament els cent quaranta ducats demanats darrerament.

La muller del malalt diu al metge del poble:

— Jo espero senyor doctor que a nosaltres ens farà alguna rebaixa en el compte de les visites, car el meu marit és el que ha encomanat la grip als demés malalts del poble.

QUE ES LA QUADRATURA DEL CERCLE?

La quadratura d'una corba qualsevol, és la reducció d'aquesta corba en un quadrat equivalent; hom diu a més a més, que la quadratura d'una corba tancada, és feta quant s'ha obtingut una expressió que es pugui calcular exactament.

A més a més, hom sap que la superfície d'un cercle és obtinguda multiplicant el quadrat del seu radi, per un número irracional que hom designa amb una lletra grega.

Perquè el problema de la quadratura del cercle fos possible caldria que el número π depengués d'una equació algebraica amb coeficients racionals. A més a més, les teories matemàtiques, han demostrat que això, és impossible. Cercar la quadratura del cercle, equival doncs a perseguir una empresa quimèrica.

EXISTEIXEN A EUROPA, MOLTES MENES DE FLORS?

A Europa, hi ha una xifra considerable d'espècies de flors. Hom diu si n'hi ha més de 4.200. S'assegura que d'aquestes espècies de flors, la color més freqüent, és la blanca (una quarta part). Ve tot seguit la color groga, després vermella, la blava i la violeta.

Entre aquestes flors, no s'hi compten ni les flors cordials, ni les de paper de seda.

En Jaumet, està conversant amb un amigué seu. El veieu?

EL DIBUIX REVELADOR

8
6 3 9
5 4 2

31 32 11 10 12 13
28 27 25 24 14
29 16 15

26
20 22 21
19

18 17
Unint els punts per ordre de numeració, obtindreu un dibuix insospitat.

JEROGLIFIC

Uns Jons
Ee m C quen

CURIOSITAT. — LA MÀQUINA PER A DONAR FUETADES

A l'Anglaterra, hom dona fuetades als apatxes. La màquina que ací reproduïm és la que s'usa per aquest fi en els Estats Units. És una mena de cavallet on s'hi lliga el delinqüent i el coll és protegit per una mena de coixí de cuiro.

LES ABELLES I LA MAR

El fer cinema, no és sempre agradable del tot. Sovint els artistes i els operadors passen hores de terrible i veritable angou. Suara mentres Frank Mayo filmava *Wild Oranges* en les mars del Sud i es trobava a bord d'un petit yacht acompanyat d'un sol operador veié amb estupor com un enorme eixam d'abelles segurament fatigades per un llarg vol descendia damunt del pont del seu vaixell.

Els dos homes no gosaren fer cap moviment per no cridar l'atenció als insectes que els voltaven i evitar les seves funestes picades.

Sol·lució al jerooglific insertat la setmana passada: Cada ovella amb sa parella.

DE VEGADES UN CORDILL POT VENIR-NE UN GREU PERILL

Dos companys del [mateix gremi] s'han trobat per un carrer

I un vailet d'una finestra amb cordill els lliga bé

Ben tranquils i amb [confiança] amb calma van fent camí

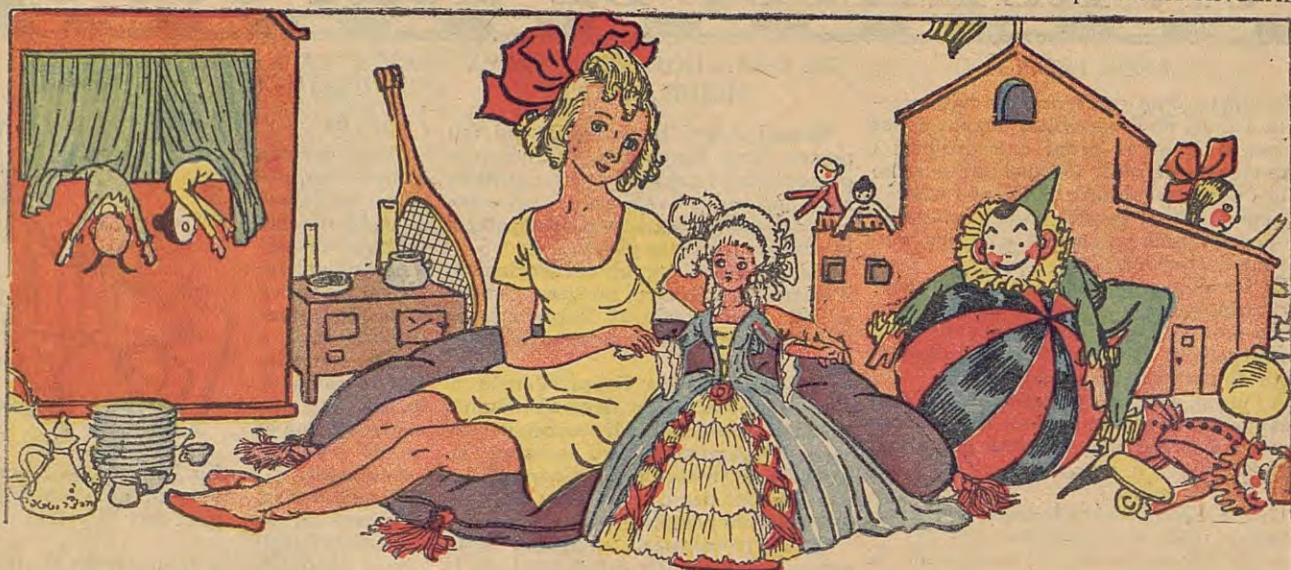
però un pal els ocasiona un desastre, no cal dir!

De Le Petit Illustré

LES DUES NINES

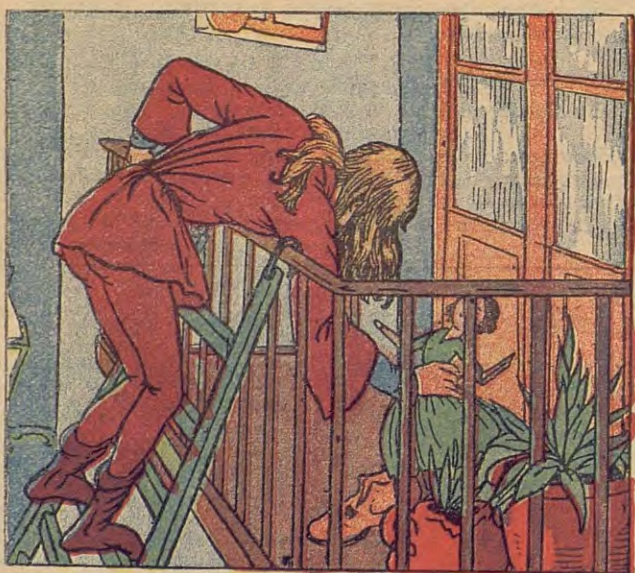
(Continuació)

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

La nina pobre, les galtones rojes de la qual denotaven ironia, li parlava així: — No crec altrament, sinó que els Rics Personatges pagaran per tu una suma molt crescuda; però, amiga, no seria d'estranyar que siguessis ric present per a l'infant més humil de tots els humils en premi a la seva bonesa. I què faries tu a la casa humil exhibint els teus vestiments resplendents en mig de la misèria?

La nina rica somrigué i fent un moviment de menyspreu envers la seva companya tornà els ulls als passants, orgullosa i altanera.

Mes, heu's aquí que ben aviat succeí això que ella tan somniava; com per encantament es veia transportada a la porta d'un palau meravellós i en clarejar el dia les flors del jardí senyorial vingueren a oferir-li les seves sentors i ocells de mil colors cantaven, mentre que introduïda al ric hostatge, unes manetes d'infant l'acaronaven. I ella es deia, envanida: Si ho sabia l'amiga humil de l'aparador! i presentada que fou a la cambra de les joguines no podia pas cobejar res més: hom hauria dit que ella era la reina. Allí hom n'hauria vist de nines, de ninots, de putxinel·lis amb el seu teatret graciós, de cavalls de fusta, de vaixelletes d'argent, de jocs de l'oca i d'altres meravelles jamai somniades pel més cobejós dels infants! Mes ella es creia ésser el joguet més preciós i es pensava ésser la reina, d'aquella cambra com ho fou algun dia de l'apa-

rador ciutadà. I sens dubte era la elegida d'aquell dia en el palau, puix vives demostracions li en donava la seva nova petita mestressa besant-la en mig de rialles i abraçant-la bríncant d'alegria.

Mentrestant la nina del vestit senzill no enganyant-se com no s'enganyà la nina presumptuosa entrava a la vegada a casa humil. Com la seva companya, també unes mans d'infant l'acaronaven i siguié cel.lebrada amb crits i rialles de joia la seva arribada a la llar, i resplandí la seva mirada franca en trobar-se encongida dintre els bracets de la seva petita mestressa i llur esperit sentia com amb ella començava una nova vida, compartint-se ambdues les alegries i els dolors. I com la nina rica, també siguié portada a la cambra de l'infant, que no era precisament curulla de meravelles, però dormí amb ella en el seu llit de fusta blanca amb senzill cobertor i amb llençols de drap de casa. Ella també en seria de reina! Seria la reina d'aquella llar humil i consolaria les penes i celebraria les alegries, que serien escasses!

(Acabara)

Lola A.